

Дело C-946/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

27 декември 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Апелативен съд Англия и Уелс, гражданско отделение, Обединеното кралство)

Дата на акта за преюдициално запитване:

19 декември 2019 г.

Жалбоподател:

MG

Отвeтник:

НН

[...]

**АКТ ЗА ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО
СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ**

[...]

ОПРЕДЕЛИ:

1. На основание член 267 от Договора за функционирането на ЕС отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:
 - 1) Предоставя ли член 4, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 (наричан по-нататък „Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) пряко упражнимо право на лице, което има местоживеене в държава членка?
 - 2) При утвърдителен отговор:

- a) Когато такова право е накърнено чрез образуване на производство срещу това лице в трета държава, налище ли е задължение за държавата членка да предостави правно средство за защита [**първа част от акта за преюдициално запитване, ориг. 2**] включително чрез съдебна забрана за воденето на дело (anti-suit injunction)?
 - б) Обхваща ли това задължение случай, в който спорното право — което може да бъде предявено пред съдилищата на трета държава — не може да бъде предявено пред съдилищата на държавата членка съгласно правната уредба, която те прилагат?
2. Допълнителната информация, изисквана по член 94 („Съдържание на преюдициалното запитване“) от Процедурния правилник на Съда, е изложена в описа към настоящия акт.

[...]

[Втора част от акта за преюдициално запитване, ориг. 1]

ОПИС КЪМ АКТА ОТ 19 ДЕКЕМВРИ 2019 Г.

A. [Подробности относно представителите на страните] [...]

1. [...]

Б. ФАКТИЧЕСКИ КОНТЕКСТ

2. МG е родена в Съединените щати. Става гражданка на Европейския съюз, след като придобива малтийско гражданство през февруари 2017 г. Също така е гражданка на Сейнт Китс и Невис. Има местоживеене в Обединеното кралство (по смисъла на член 4, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)¹).
3. НН е роден в Нова Зеландия и е гражданин на тази държава. Също така става гражданин на Съюза, след като придобива малтийско гражданство през февруари 2017 г. За няколко години до началото на 2019 г. е имал местоживеене в Обединеното кралство (по смисъла на член 4, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст), но понастоящем живее в Нова Зеландия.

¹ Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (преработен текст) (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).

4. MG и НН са имали връзка между 2013 г. и януари 2019 г. Няма т сключен брак, но са живеели съвместно. По време на връзката си страните са пътували редовно и са прекарвали повече време в чужбина, отколкото в Обединеното кралство, но и най-много време в Лондон (като са живеели в дома на MG) в сравнение с което и да е друго място. Страните **[ориг. 2]** са прекарвали известно време в Нова Зеландия в отпуск и на посещение на семейството на НН и са закупили ферма там. Край на отношенията е сложен от MG.
5. По време на връзката им, с парични средства на MG са закупени различни ценни движими и недвижими активи (намиращи се на различни места по света). Тези активи са притежавани на името на MG, съвместно на MG и НН или само на НН, или на името на дружества, контролирани от НН. Активите включват: (i) вила в Италия; (ii) селскостопански имот и селскостопанско предприятие в Нова Зеландия (притежавани от новозеландско дружество, чиито дялове са записани на страните); (iii) спортни автомобили в Швейцария; (iv) вноски за закупуването на спортни автомобили; и (iv) парични средства, инвестирани в предприятия в САЩ.
6. Според твърденията на MG по време на връзката им НН физически и емоционално е злоупотребявал с нея. НН отрича това. MG заявява, че е записала закупените активи на името или под контрола на НН само защото той е упражнил върху нея неправилен натиск да направи това. НН отрича това. Според заявеното от него намерението на MG е било той да е собственик на активите.

В. ПРОЦЕСУАЛЕН КОНТЕКСТ

В.1 Производството в Англия

7. През февруари и март 2019 г. английските адвокати, представляващи MG, и английските адвокати, представляващи НН, обменят кореспонденция по въпроса за собствеността върху придобитото по време на връзката им имущество.
8. На 26 март 2019 г. MG предявява срещу НН пред High Court of England and Wales иск за обявяване на активите за нейна собственост (наричан по-нататък „**производството в Англия**“). Искът ѝ по същество се основава на следното²:

² На 12 ноември 2019 г. искът на MG е изменен, като е (i) предявено и искане за обезщетение от НН поради неизпълнение на фидуциарни задължения, произтичащо от злоупотреба с инвестиранията в американски предприятия парични средства, и (ii) като е привлечено като съответник швейцарско дружество (контролирано от НН).

- 8.1 Принципи на справедливост съгласно английското право: според MG, освен ако НН не е в състояние да докаже, че тя е имала намерение имуществото да му бъде подарено, резултатът от това, че безвъзмездно го е записала на името на НН е, че той държи имуществото като неин фидуциар. [ориг. стр. 3]
- 8.2 Английското право относно неоснователното обогатяване: според MG НН трябва да върне собствеността върху цялото имуществото, което е придобил чрез упражняването на неправомерно влияние над нея или чрез недопустимо поведение.
9. НН е призован за производството в Англия на 28 март 2019 г.
10. НН оспорва компетентността на английския съд да разгледа иска на MG. В решение от 25 юни 2015 г. (в „приложение В“) съдия Lavender от High Court (Висш съд) постановява, че съдът е компетентен да разгледа иска на MG съгласно член 4, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст). По-специално:
- 10.1. Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) се прилага по отношение на спора между страните. Изключението по член 1, параграф 2, буква а) не се прилага, тъй като съгласно английското право не се счита, че отношенията като тези между MG и НН *„имат последици, сходни на тези, произтичащи от брак“*.
- 10.2 НН е имал местоживееие в Обединеното кралство до януари 2019 г. и това е неговото последно известно местоживееие към момента на предявяване на иска³.
- 10.3 За иска на MG по отношение на имуществото в Италия не се прилага разпоредбата за изключителната компетентност по член 24, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст). Търсената от MG защита се отнася до правата и задълженията между нея и НН, а не до права върху имоти.
11. Съдията постановява също, че дори и НН да не е имал местоживееие в Обединеното кралство за целите на член 4, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) (и съответно не е имал местоживееие в нито една държава членка), при всички положения английският съд пак е щял да бъде компетентен да разгледа на иска на MG по силата на международните частноправни норми в английското национално право⁴.

³ В приложение на дело С-327/10, Nypotecni banka a s/Lindner (ECLI:EU:C:2011:745).

⁴ Според него тези норми се прилагат съгласно член 6, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст), тъй като, независимо че НН е малтийски гражданин, той не е имал местоживееие в Малта. Съдията постановява, че ако се прилагат нормите в английското право, връзката между иска на MG и Англия е достатъчна, за да обоснове

12. Освен това, на 25 юни 2019 г. НН оттегля молбата си за спиране на производството в Англия на основание член 34 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)⁵ (макар да не приема изрично, че той е неприложим), и High Court формално я отхвърля. **[ориг. 4]**
13. Като част от производството в Англия НН е поел ангажимент пред английския съд да не извършва сделки с имуществото, предмет на иска на MG. Освен това по искане на MG швейцарски съдилища са наложили обезпечителни мерки (на основание член 31 от Конвенцията от Лугано от 2007 г.⁶ във връзка с производството в Англия), ограничаващи всякакви сделки със спортните коли в Швейцария.
14. Решението на High Court по отношение на компетентността не е обжалвано. Производството в Англия продължава да е висящо.

В.2 Производството в Нова Зеландия

15. На 25 март 2019 г. (тоест, в деня преди образуване на производството в Англия) НН подава молба пред Family Court (Семеен съд) в Нова Зеландия (наричана по-нататък „**производството в Нова Зеландия**“) за разпореждания съгласно новозеландския Property (Relationships) Act 1976 (с измененията) (Закон за (правоотношенията във връзка със) собствеността от 1976 г., наричан по-нататък „**Законът от 1976 г.**“) за делба на имуществото, придобито от страните по време на тяхната връзка.
16. Ако е приложим, новозеландският Закон от 1976 г. има следните характеристики:
 - 16.1 Прилага се при раздяла на несклучили брак двойки, които са били в съжителство (обикновено за минимум 3 години).
 - 16.2 Прави разграничение между „имущество в рамките на връзката“ и „отделно имущество“.
 - 16.3 Предвижда, че придобитото по време на връзката имущество („имущество в рамките на връзката“) следва да бъде поделено при равни дялове, освен при ограничен брой изключения.

предявяването на този иск извън територията, на която съдилищата са компетентни по отношение на НН, и че Англия е *forum conveniens* за съдебен процес по иска на MG.

⁵ НН подава тази молба на 17 юни 2019 г., като позицията на MG е, че член 34 не се прилага, тъй като някои от критериите по член 34, параграф 1 не са изпълнени.

⁶ Конвенция относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Лугано на 30 октомври 2007 г. (ОВ L 147, 2009 г., стр. 147, стр. 5).

- 16.4 Прилага се по отношение на движимо имущество навсякъде по света, както и на недвижимо имущество в Нова Зеландия.
- 16.5 Потенциално се прилага по отношение на недвижимо имущество в Нова Зеландия дори и ако никой от съпрузите или партньорите няма местоживеене в Нова Зеландия. Потенциално се прилага по отношение на движимо имущество, ако някой от съпрузите или партньорите има местоживеене в Нова Зеландия (както е определено от новозеландския закон) към датата на подаване на молбата. [ориг. стр. 5]
- 16.6 От гледна точка на новозеландското право Законът от 1976 г. е цялостен кодекс. Новозеландският съд няма да позволи прилагането на чуждестранно законодателство с цел определяне на собствеността върху имуществото, предмет на иска.
- 16.7 Новозеландският съд си запазва право на преценка дали да приеме, че не компетентен да постанови разпореждания по отношение на движимо или недвижимо имущество на основание на *forum conveniens*.
17. MG не е призовавана за производството в Нова Зеландия заради поетите от НН ангажименти в производството в Англия⁷. При все това MG е запозната с производството в Нова Зеландия.

В.3 Молбата на MG за постановяване на съдебна забрана за воденето на дело

18. На 9 април 2019 г. MG подава в рамките на производството в Англия молба срещу НН за постановяване на съдебна забрана за продължаване на производството в Нова Зеландия (известна в страните от системата на общото право като „anti-suit injunction“).
19. MG твърди, че съгласно член 4, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) има право да бъде съдена само в Англия⁸. Според нея съдът е задължен да защити това право, като постанови срещу лице, което започва или продължава да я съди в трета държава, съдебна забрана за воденето на дело. При условията на евентуалност, тя твърди, че това право е важен фактор, който съдът трябва да вземе предвид, когато решава дали да

⁷ Към датата на отправяне на настоящото преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз MG все още не е призована за производството в Нова Зеландия и английският съд е наложил обезпечителни мерки, така че ако НН поиска да се извърши призоваване за производството в Нова Зеландия, той първо трябва да уведоми за това, така че английският съд да има възможност да реши дали следва да му бъде разрешено да направи това до произнасянето по изложените в настоящото преюдициално запитване въпроси.

⁸ Никое от изключенията по член 4, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) не се прилагало за спора между страните.

постанови съдебна забрана по силата на обичайните си правомощията по общото право.

20. С решение от 23 юли 2019 г. („приложение С“) съдия Lavender отказва да постанови съдебна забрана. Той приема, че правото на Съюза определено не изисква „правото“ на лице с местоживеене в Съюза по член 4, параграф 1 да бъде защитено по този начин. Съдията по-специално отбелязва, че в разпоредбите на Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) съдебната забрана за водене на дела не се посочва като средство за защита при „нарушение“ на това „право“. При това положение съдията постановява, че не е налице автоматично право на съдебна забрана. [ориг. 6]
21. Като част от тези мотиви съдията също така взема предвид две предходни дела⁹, в които английският Court of Appeal постановява, че член 20, параграф 1 от Регламент 44/2001¹⁰ и член 22, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) предоставят на работниците и служителите право да не бъдат съдени от работодателите им извън държавата членка по местоживеенето им и че производство, образувано срещу тях в трети държави, следва да бъде ограничено със съдебна забрана за водена на дело. Съдията обаче счита, че английската доктрина за съдебния прецедент не изисква от него да приеме, че „правото“ на лицата с местоживеене в Съюза по член 4, параграф 1 следва да бъде защитено по същия начин, както „правото“ на работниците и служителите по член 22, параграф 1.
22. Отделно от това, след като установява, че не е налице автоматично право на съдебна забрана за водене на дело, съдията постановява също, че съществуването на „право“ по член 4, параграф 1 само по себе си не следва да се разглежда като значим фактор при преценката на различните фактори за или против предоставянето на съдебна забрана на обичайно основание съгласно общото право. По това съображение съдията постановява, че продължаването на образуваното по иск на НН производство в Нова Зеландия не е злонамерено и не представлява злоупотреба, така че да обоснове постановяване на съдебна забрана за воденето му.
23. На 29 юли 2019 г. съдията разрешава на MG да обжалва отказа за постановяване на съдебна забрана.

⁹ Samengo-Turner/J&H Marsh & McLennan (Services) Ltd [2007 г.] EWCA Civ 723; [2007 г.] 2 All ER (Comm) 813 и Petter/EMC Europe Ltd [2015 г.] EWCA Civ 828; [2015 г.] 2 CLC 178.

¹⁰ Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74 и поправка в ОВ L 10, 2014 г., стр. 32).

Г. МОТИВИ ЗА НАСТОЯЩОТО ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ

Г.1 Решението на Court of Appeal

24. Исканията по жалбата са изслушани от Court of Appeal [...] на 3 декември 2019 г.
25. На 12 декември 2019 г. Court of Appeal постановява своето решение („приложение А“):
 - 25.1 Този съд приема заключението на съдията, че предходните национални съдебни забрани за воденето на дела с цел защита на правата по член 22, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) не обвързват английските съдилища във връзка с член 4, параграф 1.
 - 25.2 Посочва, че се изисква преюдициално запитване до Съда на ЕС по отправените въпроси, преди да може да реши дали следва да бъде постановена съдебна забрана. [ориг. стр. 7]
 - 25.3 Посочва, че не е склонен да възприеме предлаганото от MG тълкуване на смисъла и действието на член 4, параграф 1, тъй като съдебната забрана има за цел да възпрепятства НН да предяви своя иск съгласно новозеландския Закон от 1976 г., още повече, че той не би имал възможност да предяви иск със същия предмет в Англия.

Г.2 Приложимо национално право

26. Правомощието на английския съд да постановява съдебни забрани за воденето на дела произтича от член 37, параграф 1 от Senior Courts Act 1981 [Закон за върховните съдилища от 1981 г.], който предвижда следното: *„С междинно или окончателно определение High Court може да постанови съдебна забрана [...] във всички случаи, когато това изглежда обосновано и уместно.“*
27. Съдебните забрани се постановяват срещу лицето, искащо разглеждането на спор от чуждестранен съд, а не срещу самия чуждестранен съд. Нарушението на съдебната забрана съставлява неуважение към английския съд. Неуважението може да бъде наказано с лишаване от свобода, глоби или конфискуване на имущество.
28. Английският съд е компетентен да постанови съдебна забрана срещу НН, тъй като молбата на MG да се ползва от това правно средство за защита е отправена в рамките и в подкрепа на производството в Англия, а НН е под юрисдикцията на английския съд по отношение на това производство.
29. Решението дали да се постанови съдебна забрана е дискреционно, при все че английският съд обикновено постановява такава забрана, когато ответникът

иска спорът да бъде разгледан в друга страна, а ищецът има договорно право да бъде съден единствено в Англия (поради споразумение, предоставящо изключителна компетентност на английския съд), или когато делото в друга страна е заведено злонамерено или с цел злоупотреба.

30. Court of Appeal излага как се упражнява дискреционното право на постановяване на съдебна забрана за водене на дела:

[50] [...] компетентността за постановяването на съдебни забрани за воденето на дела се упражнява, когато е подходящо да се избегне несправедливост, като същевременно се признава, че това неизбежно е намеса в производството пред чуждестранния съд и компетентността трябва да бъде упражнявана предпазливо: *British Airways Board/Laker Airways Ltd* [1985 г.] AC 58. Когато лицето разполага с правно средство за защита в съдилищата на две държави, английският съд ще постанови съдебна забрана само когато производството пред чуждестранния съд би било злонамерено или би представлявало злоупотреба: *Société Nationale Industrielle Aerospatiale/Lee Kui Jak* [1987 г.] AC 871 (PC). House of Lords постановява, че прагът е дори още по-висок при дела, по които ответникът по молбата за постановяване на съдебна забрана не би могъл да предяви иск където и да е другаде, ако бъде постановена такава забрана. Този тип дела се наричат „дела пред един съд“ и настоящото дело е пример за такова. В решение *British Airways/Laker*, House of Lords постановява, че може да се постанови съдебна забрана за ограничаване на чуждестранни производства по такива дела, но само ако производството пред чуждестранния съд е до такава степен **[ориг. стр. 8]** недопустимо, че може да се разглежда като нарушение на право, произтичащо от принципите на справедливостта. Лорд Scarman формулира това по следния начин на стр. 95:

„Бих подчертал, че изразява подход и принцип, които са с общо приложение. Подходът трябва да е предпазлив, тъй като тази съдебна забрана, пречатваща лице, което е под юрисдикцията на английския съд, да упражни правно средство за защита пред чуждестранен съд, където, ако докаже нужните факти, ще получи защита на спорното право, е, макар и замаскирано и косвено, намеса в правораздавателния процес в тази чужда държава. Предпазливост е необходима дори и при дело от типа „forum conveniens“, т.е. при дело, по което лицето разполага с правно средство за защита както пред английския, така и пред чуждестранния съд. Предпазливостта очевидно е особено необходима, когато лицето не разполага с правно средство за защита пред английския съд по отношение на спорното право, което, при доказване на фактите, се признава с подлежащ на принудително изпълнение акт на чуждестранния съд.

При все това, дори и в последния случай английският съд е оправомощен да постанови забрана за водене на дела, ако предявяването на иск пред чуждестранния съд е с оглед на обстоятелствата в такава степен недопустимо, че съгласно нашите принципи на „широка и гъвкава“ справедливост това може да се разглежда като нарушение на произтичащо от принципите на справедливостта право на лицето, подало молбата за съдебна забрана. Правото осигурява възможност за защита от чуждестранно съдебно преследване, чието започване от ответника по молбата е с оглед на обстоятелствата недопустимо и съответно несправедливо. Това произтичащо от принципите на справедливостта право на лицето да не бъде съдено в чужбина възниква само ако несправедливостта е такава, че английският съд трябва да се намеси, за да предотврати неправда. Случаите следователно ще бъдат малобройни: компетентността обаче съществува и трябва да бъде поддържана.“

[51] Dicey¹¹ обобщава действието на този принцип по следния начин (в 12-089):

„Правилният анализ изглежда означава да се приеме, че постановяването на съдебна заповед за ограничаване на ответник, при обстоятелства, при които това всъщност ще означава искът по същество да не бъде предявяван за разглеждане от съд, е тежка мярка, и че съдът следва да изиска повече от обичайните убедителни основания, за да установи, че постановяването на такава забрана съответства на нуждите на правораздаването.“

31. Това положение се описва като „дело пред един съд“. НН не може да предяви своя иск съгласно новозеландския Закон от 1976 г. пред английските съдилища, тъй като (i) Законът от 1976 г. не е част от английското законодателство, и (ii) английските съдилища не биха приложили новозеландския закон по отношение на спор между страните относно собствеността върху придобитото по време на връзката им имущество. Английското право предвижда преразпределяне на имуществото единствено в случаи на разтрогване на брак или граждански партньорства (а не при прекратяване на романтична връзка на съжителство).

Г.3 Приложимо право на Съюза

32. Правото на ЕС не позволява на съдилищата на държавите членки да забраняват завеждането на дела пред съдилищата на друга държава членка (вж. решение C-159/02, Turner/Grovit, ECLI:EU:C:2004:228, в което се

¹¹ Dicey, Morris и Collins, *Conflict of Laws* 15th Ed.

посочва, че такава забрана би била равносилна на намеса в компетентността на чуждестранен съд и е несъвместима [ориг. 9] с принципа на взаимно доверие, залегнал в основата на акта, предхождащ Регламент „Брюксел I“ (преработен текст).

Настоящото преюдициално запитване обаче се отнася до забрана за предявяване на иск пред съдилища на трети държави, които, по дефиниция, не биха прилагали Регламент „Брюксел I“ (преработен текст).

33. В подкрепа на молбата си MG изтъква:

33.1 Императивният текст на член 4, параграф 1 („се предявяват“) и акцентът върху сигурността във връзка с компетентността, която сигурност е в основата на Регламент „Брюксел I“ (преработен текст).

33.2 Практиката на Съда на Съюза, която описва член 4, параграф 1 (и предхождащите го разпоредби) като целящ защита на ответниците, и разпоредбите на Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) (и прехождащите го актове), що се отнася до предоставянето на права и налагането на задължения между частноправни субекти¹².

33.3 Принципите на правото на Съюза на ефективност и равностойност по отношение на правните средства за защита при накърняване на правата, произтичащи от правото на Съюза. По отношение на равностойността MG твърди, че съдебната забрана като правно средство за защита срещу нарушение на правото ѝ по член 4, параграф 1 следва да бъде достъпна при същите условия, при които е достъпна в подкрепа на договорно право (съгласно английското национално право) на лице да бъде съдено единствено в Англия.

34. В отговор НН се позовава на доводите, приведени от предишните му адвокати:

34.1 Твърденията в основата на исканията на [MG] зависят от особено тълкуване на Регламент „Брюксел I“ (преработен текст), което не се съдържа в самия акт.

34.2 Съображенията от националната съдебна практика сочат, че не е от полза започването на производство другаде да се квалифицира като накърняване на право¹³ и че не може със съдебни забрани да се прилагат

¹² Например дело 166/80, Klomps/Michel (ECU:EU:C:1981:137); дело 288/82, Duijnste/Goderbauer (ECLI:EU:C:1983:326); дело C-26/91, Handte/TMCS (ECLI:EU:C:1992:268); дело C-295/95, Farrell/Long (ECLI:EU:C:1997:168); дело C-412/98, Group Josi Reinsurance Company SA/UGIC (ECLI:EU:C:2000:399) и дело C-281/02, Owusu/Jackson (ECLI:EU:C:2005:120).

¹³ Eras Eil [1995 г.] 1 Lloyd's Rep 64, на стр. [76].

предоставени с регламент права, когато това правно средство за защита е „извън инструментариума на регламента“¹⁴. [ориг. 10]

34.3 В решението по дело *Owusu* се постановява, че съд на държава членка не може сам да приеме, че не е компетентен; не се предвижда допълнително изискване за предотвратяване на производството пред друга юрисдикция.

35. Court of Appeal посочва, че съдебните забрани за водене на дела не са характерни за системите на гражданското право и че изричните разпоредби на Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) не предвиждат исканото от МГ правно средство за защита. Той отбелязва, че предвидените в членове 33 и 34 ограничени изключения предполагат съществуването на действителен избор на съд. Съдът също е изразил становище, че императивно задължение за прилагане на което и да е право по член 4, параграф 1 чрез съдебна забрана за водене на дела във всички случаи на дела пред един съд (i) не би насърчило постигането на целта на Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) да улесни доброто и хармонично правораздаване (вж. съображения 1, 3, 16, 21, 23 и 34), и (ii) би било в противоречие със значимия принцип на взаимно зачитане, като „неутрализира правните разпоредби на чужда държава“. Той приема, че такава дълбока последица би трябвало да е изрично изложена в регламента.

Court of Appeal

¹⁴ Evielis S.A./S.I.A.T. [2003 г.] 2 Lloyd's Rep 377, на стр. [139].